

Marsk Stigs døtre

Marsk Stig haver de døtre to,
så krank en skæbne monne de få;
den ældste tog den yngste om hånd.
Og de fore vide om verden

2. Den ælste tog den yngste ved hånd,
så ginge de dem til Sveriges land;
kong Byrge kom fra stævne hjem.

3. Kong Byrge kom fra stævne hjem,
og marsk Stigs døtre ginge hannem igen:
“Hvad for kvindfolk monne I være?”

4. “Hvad for kvindfolk monne I være?
Og hvi stå I så silde her?”
“Vi ere marsk Stigs døtre både.”

5. “Vi ere marsk Stigs døtre både,
så gerne bede vi om Eders nåde.”
“I skynde Eder snarlig af min gård.”

6. “I skynde Eder snarlig af min gård,
Eders fader vog min kære morbroder.”
“Ikke må vi ud i kong Eriks død.”

7. “Ikke må vi udi kong Eriks død,
vi fore så vidt alt efter vort brød.”
Den ældste tog den yngste om hånd.

8. Den ældste tog den yngste om hånd,
så ginge de dem til Norriges land.
Kong Erik kom fra tinge hjem.

9. Kong Erik kom fra tinge hjem,
og marsk Stigs døtre ginge hannem igen:
“Hvad for kvindfolk monne I være?”

10. “Hvad for kvindfolk monne I være?
Hvad haver I udi mit land at gøre?”
“Vi ere marsk Stigs døtre både.”

11. “Vi ere marsk Stigs døtre både,
så gerne bede vi om Eders nåde.”
“Kunne I brygge, og kunne I bage?”

12. “Vi have ej lært at brygge eller bage
eller noget sligt embede at mage,
men vi kunne spinde det guld så rød.”

13. “Og vi kunne spinde det guld så rød,
det lærte os moder, førend hun døde,
og vi kunne væve så vel i rør.”

14. “Og vi kunne væve så vel udi rør
som dronningen selv og alle hendes møer,
vi kunne guld spinde og væve i lad.”

15. “Vi kunne guld spinde og væve i lad,
men aldrig bliver vort hjerte glad,
siden fader og moder de ginge os fra.”

16. “Siden fader og moder de ginge os fra,
da er vor kåbe både paltug¹ og grå.
Havde marsk Stig levet og blevet i lande.”

17. “Havde marsk Stig levet og blevet i lande,
det havde ikke gået os så i hånde,
og havde fru Ingeborg ikke så død.”

18. “Og havde fru Ingeborg ikke så død,
vi havde ikki lidt denne jammer og nød.”
Kong Erik meldte et ord med skel.

¹ paltug = pjaltet

19. Kong Erik meldte et ord med skel:
“Eders fader jeg kendte så gørligen vel,
han var en mand til mund og hånd.”

20. “Han var en mand til mund og hånd,
som findes kunne udi et land.”
Så slog han over dem skarlagenskind.

21. Så slog han over dem skarlagenskind,
så fulgte han dem i fruerstue ind;
han bad dem hverken sørge eller græde.

22. Han bad dem hverken sørge eller græde.
han skulle dem være i faders sted;
den ældste søster væven trende.

23. Den ældste søster væven trende;
den yngste væved den ud til ende,
og hun vov i den første list.

24. Og hun vov i den første list
Jomfru Marie og Jesum Krist,
og hun vov i det andet rør.

25. Og hun vov i det andet rør
Norges dronning og alle hendes møer;
de vov hjort, og de vov hind.

26. De vov hjort, og de vov hind,
de vov sig selv med blegen kind,
og så vov de med fingre snare.

27. Og så vov de med fingre snare
alle Guds hellige engleskare;
den yngste søster væven affælde.

28. Den yngste søster væven affælde,
hun gav den dronning med megen snilde,
hun fælde derved de modige tår.

29. Hun fælde derved de modige tår:
“Gud give, at I vor moder var;
var I vor moder eller søster kær.”

30. ”Var I vor moder eller søster kær,
vi finge da både løn og ære;
det hjælper os ikke et eneste stykke.”

31. ”Det hjælper os ikke et eneste stykke,
vi må alt nyde den kranke lykke.”
Den ældste søster blev syg og lå.

32. Den ældste søster blev syg og lå,
den yngste ganger hende til og fra;
den ældste søster af sorg hendøde.

33. Den ældste søster af sorg hendøde,
den yngste lever efter med sorg og møde;
kongen gav hende sin yngste søn.

34. Kongen gav hende sin unge søn,
hun var hannem værd, den jomfru skøn;
de leved tilsammen med ære.

De fore vide om verden.

Marsk Stig Andersen var ein av teimum, sum varð dømdur fyri morðið á Erik Klipping í 1286. Tí máttu døturnar í útleigd. jd.